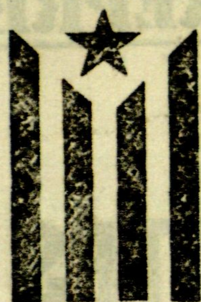

ARA

ORGAN CENTRAL DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

PER UNS PAISOS CATALANS INDEPENDENTS I SOCIALISTES

SEGONA ÈPOCA Nº 3 — MARÇ 1975

PUIG ANTICH: FA UN ANY

JOAQUIM BOIX LLUCH: DETENCIÓ I MALS TRACTES

No és la primera vegada que Joaquim Boix Lluch cau a les mans de la policia i en rep tractes brutals. El maig de 1966, quan era estudiant -ara és enginyer-, va ser detingut arran dels fets dels Caputxins de Sarrià i, acusat de pertànyer al Sindicat Democràtic d'Estudiants, el van torturar salvatgement durant tres dies. Foren precisament aquestes tortures les que, juntament amb altres fets, van produir el lliurament d'una carta de protesta al Cap superior de policia de Barcelona signada per més de cent sacerdots, i la posterior manifestació d'aquests pels carrers de la ciutat, furiosament reprimida i que en aquell temps tant de ressò va tenir.

Els fets són prou coneguts. La premsa els ha anat publicant, si bé d'una manera molt incompleta, i en conseqüència no se n'han pogut treure les reflexions que caldria. Creiem, doncs, d'interès reflectir novament els fets, d'una manera exacta i completa.

El dia 10 de febrer, al migdia, Joaquim Boix Lluch fou detingut, al portal de casa seva, per tres individus que s'identificaren com a funcionaris de policia. L'únic motiu de la detenció era d'obligar-lo que els donés el passaport. No existia, doncs, ordre de detenció, ni cap "delicte" que justifiqués la conducta dels funcionaris, i molt menys els cops, les empentes, les puntades de peu i les bufetades que en Boix va rebre quan va sol·licitar-los d'avisar la seva esposa a través de l'interfono instal·lat a casa seva.

Algunes persones que van presenciar l'espectacle van demanar, tímidament, que no peguessin el detingut, i així els policies es van justificar dient que era "un criminal muy peligroso", "un chorizo".

Un cop dintre l'automòbil les patades i les bufetades van continuar. I el van amenaçar de processar-lo per haver lesionat un dels policies, cosa totalment falsa.

A la "Jefatura Superior de Policia" en Boix va ser interrogat per una vintena de funcionaris, que l'insultaven i li deien que no sortiria d'allí fins que lliurés el passaport. Després el van ingressar al calabós ordenant que no se li facilités ni menjar ni aigua. Mentrestant la seva esposa es va haver d'esperar durant tres hores sense tenir-ne cap mena d'informació.

A les vuit del vespre va ser novament interrogat per un funcionari que en entrar li va cridar que s'aixequés, i quan en Boix es va aixecar va rebre una patada a l'estómac de part del policia que li digué: "Toma, para que no descanses tanto, so cabrón!". En Boix li va dir: "Si yo no le conozco a usted, ¿por qué me pega?". La resposta fou un cop de puny al ventre, seguit de les paraules: "Este es mi nombre", i de dues bufetades: "Y éstos mis apellidos". Altre cop a calabossos.

Cap a les deu de la nit el van traslladar al jutjat de guàrdia, on es van poder apreciar les lesions que li havien ocasionat.

D'altra banda, cal consignar el fet que, a causa del sobresalt, l'esposa de Joaquim Boix va perdre el fill que esperava.

El funcionari que comandava el grup que va detenir en Boix es diu Esmeraldo Rapiño Sanromán. Així mateix als interrogatoris va intervenir l'anomenat "señor" Navales. Contra ells en Boix ha interposat la corresponent acció judicial.

ARA SEGONA ÈPOCA · Nº 3 MARÇ 1975

Contingut:

- PENA DE MORT, pàgs. 3 a 6
- ELS VITICULTORS CONTRA UN IMPOST ABUSIU, p. 7
- LA LLUITA DE L'ESCOLA DE MAGISTERI DE SANT CUGAT, p. 9
- SÀHARA, CEUTA, MELILLA: ELS GRINYOLS DE LA "GRANDEZA", p. 10
- BARCELONA/BARRIS: EL "NO" DELS REGIDORS, p. 12
- NOTES INFORMATIVES I BIBLIOGRAFIA

→ ajut al partit: 10 ptes.

UN CLAVELL, MILERS DE CLAVELLS VERMELLS

Fa un any, el 2 de març de 1974, en una llòbrega dependència de la Presó Model de Barcelona, Salvador Puig Antich va ser executat. Així era aplicada la sentència de pena de mort que uns mesos abans un tribunal militar havia dictat contra seu.

L'assassinat de Salvador Puig va ser, més encara, un crim que ens colpeix a tots, va ser un greuge gravíssim que la dictadura feia al poble. Per a nosaltres, catalans, constitueix un nou episodi d'una història que bé coneixem prou: l'assassinat d'un ciutadà de Catalunya per sentència de l'exèrcit espanyol d'ocupació, igual com, per a posar un exemple significatiu, anys abans, l'octubre de 1940, el mateix exèrcit assassinava el nostre president Lluís Companys.

En aquest primer aniversari el record del company Puig i de la seva mort tràgica se'ns presenta encara molt viu. Tanmateix, més que com un record simplement testimonial, planyívol, la imatge del company l'assassinat del qual tots tenim, inesborrable, a la memòria ens ha de servir per a encoratjar una lluita a la qual sota cap pretext no podem renunciar, ningú no pot renunciar: la lluita contra la pena de mort.

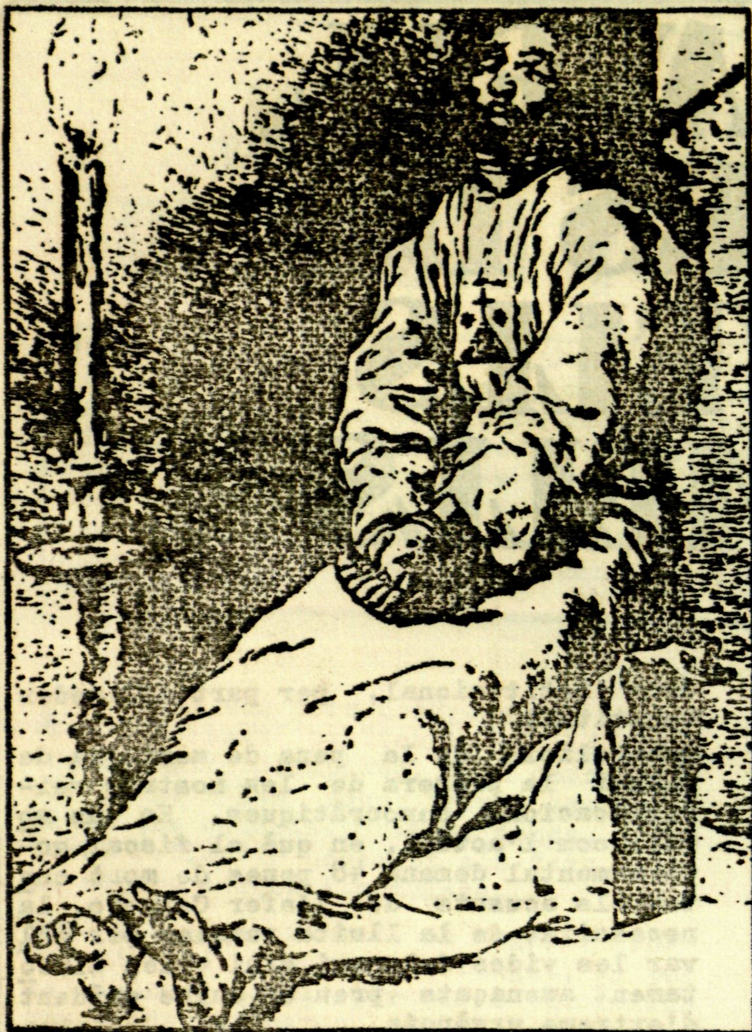
El mateix dia de l'execució de Salvador Puig, era executat també, a la presó de Tarragona, un delinqüent comú: Heinz Chez. Si de la mort de Puig, que era un polític, ens en dolem especialment perquè la seva lluita i la nostra tenen avui un enemic comú i perquè, en última instància, creiem que la seva actuació dins la lluita armada tenia la plena justificació de l'autodefensa contra la repressió criminal de la dictadura feixista, no per això hem de considerar menys rebutjable la pena de mort aplicada en qualsevol altre cas, de manera institucional, per part del poder constituït.

L'abolició de la pena de mort ha de ser la primera de les nostres reivindicacions democràtiques. En un moment com l'actual, en què el fiscal governamental demana 48 penes de mort contra els acusats de l'afer Carrero, la necessitat de la lluita popular per salvar les vides dels qui s'hi veuen directament amenaçats pren un caire evident d'extrema urgència.

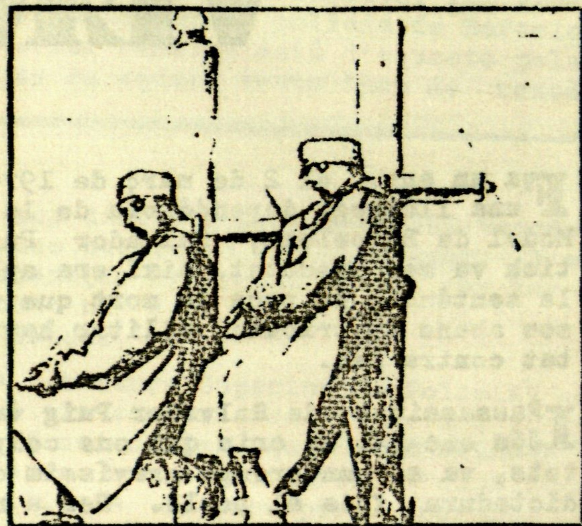
No ens hi podem enganyar. Com la lluita per l'amnistia dels presos i dels exiliats polítics, la lluita per l'abolició de la pena de mort ha d'ocupar, en les nostres consciències i en la pràctica de la lluita de cada dia, un primer pla en l'ordre de les prioritats, senzillament perquè també és al capdavant en l'ordre de les necessitats. D'altra banda, i també com la lluita per l'amnistia, la lluita contra la pena de mort és, inqüestionablement, una acció directa i segura per la destrucció del botxí criminal que ha estat i és la dictadura feixista espanyola, bastida a partir d'un acte tan tremendament terrorista i sanguinari com va ser la guerra contra un ordre polític legítim sorgit de la voluntat del poble.

El clavell vermell amb el qual molts de nosaltres vam voler simbolitzar, ara fa un any també com aquests dies mateix, la indignació i la protesta pel crim comès contra el malaguanyat company caigut, ha de constituir, també, la desclosa de tot un moviment, d'un amplíssim moviment que, amb la seva lluita coratjosa i incansable, faci impossible la imposició i la consumació de cap més sentència de mort.

Milers de clavells vermells per l'abolició de la pena de mort; milers de veus per la fi del feixisme.■

la pena

L'existència de la pena de mort es perd en el temps, i s'ha mantingut a través dels segles fins als nostres dies. Tot i això, la seva vigència als temps moderns ha anat abolint-se, i així tenim que a l'Europa occidental tan sols perdura a l'Estat francès i a l'Estat espanyol. A l'Estat francès s'aplica la guillotina, i a l'Estat espanyol, el "garrote vil".

El "garrote", instrument que produeix la mort per estrangulació del coll, és de creació ibèrica: Espanya i Portugal el van emprar a les seves colònies, i després a tots els seus territoris. El 1867 Portugal va abolir la pena capital; l'Estat espanyol, en canvi, fidel a les seves tradicions arcaiques i repressives, el 1975 encara la manté...

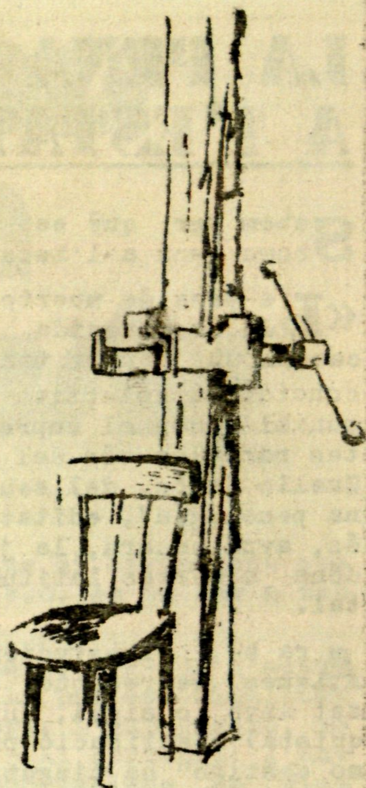
PER QUÈ CAL ABOLIR-LA

L'argument més correntment esgrimit en defensa de la pena de mort és el del "càstig exemplar". La feblesa d'aquest argument, la demostren de manera rotunda gran nombre d'estadístiques (entre les quals les que han fet les Nacions Unides) que revelen que als països on no existeix la pena de mort no s'aprecia cap augment de la delinqüència respecte als països que la mantenen. A Nord-Amèrica, per exemple, era impossible d'establir diferències, en aquest sentit, entre els Estats abolicionistes i els antiabolicionistes.

L'Estat se'ns presenta com la societat organitzada políticament. Però, quin dret té aquest Estat, i en nom de qui actua, per a eliminar físicament un dels seus membres, negant-li tota actitud regeneradora? ¿Com sap l'Estat si quan executa un ciutadà interpreta realment la voluntat popular?

D'altra banda, no es pot deixar de contemplar la seriosa possibilitat d'un error humà en el judici. I un error en aquesta matèria seria irreparable, i no ens podem permetre de riscar de come-

de mort, encara

"Al segle XX, l'existència del patíbul a les nacions d'Europa els semblarà un afrontament, i la decapitació d'un ésser esdevindrà impossible".

VICTOR HUGO
("Manifest de Pau als Pobles d'Europa",
Berlín, 1867)

tre'l. Admetre la pena de mort, per tant, equival a admetre la infal·libilitat del jutge, cosa que és absolutament inversemblant.

Val a dir, d'altra banda, que les lleis mai no imposen la pena de mort amb caràcter inexorable; el jutge té sempre l'alternativa de la reclusió major. Així, doncs, tenim que la imposició de la pena de mort és més una decisió política, conjuntural, que una aplicació mecànica dels textos legals, i això diu ben poc a favor de l'equanimitat en la seva aplicació. La concessió o no concessió de la gràcia per part del Cap de l'Estat és clarament una mesura política.

LA PENA DE MORT A L'ESTAT ESPANYOL

Sabem per què es condemna a mort un home avui a l'Estat espanyol?

«La pena de muerte es legítima cuando es merecida. Hay crímenes que causan un horror tan profundo, que la conciencia colectiva sólo los considera punibles con el supremo castigo". Aquestes paraules són del penalista espanyol Cuello Calón, del seu llibre "La moderna penología", editat el 1958. Aquesta és, avui encara, la justificació que es dóna a certes latituds a la pena capital.

Ara bé, si estudiem les estadístiques, veurem que als últims trentaset anys (o sigui, durant l'època franquista) l'aplicació pràctica del "supremo castigo" ha tingut com a base "delictes" polítics, actes que en general atemptaven contra la seguretat interior o exterior de l'Estat. Així, doncs, la pena de mort s'ha aplicat més que res per a protegir la institució estatal, concepte, el de l'Estat, que, com és prou sabut, el franquisme ha volgut confondre sempre amb el del seu règim polític concret.

Podem concloure, per tant, que hi ha una èlite, la que la dictadura franquista constitueix i representa, particularment interessada a eliminar els seus opositors més vigorosos.

Recordem la llei espanyola de 5 de juliol de 1938 mitjançant la qual el "Nuevo Estado" reincorporava la pena de mort al Codi Penal, del qual havia estat eliminada l'any 1932: "...porque un sentimentalismo de notoria falsía y que no compagina con la seguridad de un Estado fuerte y justiciero, la cercenó de la escala general de penas..." No creiem que calgui fer-ne cap comentari.

L'any 1938, per a celebrar l'adveniment de la dictadura de Franco, reinstauren la pena de mort; l'any 1974, per a celebrar l'adveniment de l'"aperturismo" del govern Arias, condemnen a mort i executen Salvador Puig Antich a Barcelona i Heinz Chez a Tarragona. És claríssim: es tracta, simplement, del continuisme d'un règim opressor i criminal.

Ara, per a celebrar el "segundo año Arias", preparen un procés monstruós, on el fiscal demana 48 penes de mort per motius polítics. Els acusats, homes i dones que lluiten per una societat més justa, sense classes, i on els pobles puguin ser lliures, són, per als feixistes, aquells que "causan horror a la conciencia colectiva", i que per tant, han de ser eliminats.

La consciència col·lectiva, en canvi, s'ha manifestat ben clarament als últims temps: va quedar-se ben tranquil·la quan ETA executà Carrero Blanco, i, per contra, quedà realment horroritzada i indignada quan, el 2 de març de l'any passat, un botxí a sou de la dictadura posava fi a la vida de Puig Antich i de Heinz Chez. I és que la societat sap distingir molt bé quina és la diferència entre un acte de defensa pròpia d'un poble oprimit, perseguit i salvatgement reprimit, amb una pila de morts en la lluita i amb centenars de patriotes a la presó, i unes penes de mort institucionalitzades i aplicades com a revenja per una dictadura que arrossega centenars de milers de morts a la seva esquena.

En definitiva, la nostra societat, el poble, diu un no rotund a la pena de mort com a instrument de repressió i d'agressió contra el poble mateix.

CONTACTES POLÍTICS BASCO-CATALANS

L'abril de 1974, forces polítiques catalanes i basques van prendre un acord de consultes prèvies respecte als corresponents contactes i possibles acords amb altres forces de l'Estat espanyol.

Com a desenvolupament d'aquest acord s'està treballant activament per arribar a una presa de posició d'aquestes forces polítiques, a fi de plantejar conjuntament les respectives reivindicacions nacionals en relació a les forces polítiques d'oposició de l'Estat espanyol.

El nostre partit vol expressar el seu reconeixement de la importància d'aquest treball polític, que ell mateix ha contribuït a impulsar i del qual espera, per a ben aviat fruits estables i positius.

els viticultors contra un impost abusiu

QUÈ ÉS LA E.V.O.

El 2 de desembre de 1970 era promulgat oficialment el famós "Estatut del vi, la vinya i l'alcohol", el qual, al seu article 24, deia que "cada campanya vinícola alcoholera seria objecte de regulació per un decret del govern" per a establir el percentatge que cal lliurar obligatòriament.

Així les coses, el 13 d'agost del 71 apareix el primer decret, corresponent a la campanya 71-72, i que, a l'igual que els que han anat sortint posteriorment, marca un percentatge d'"Entrega Vivícola Obligatòria" (E.V.O.) del 10% de la collita.

La E.V.O. consisteix en una operació de venda "obligada i barata" d'aquest 10%, per part dels productors, al FORPA (Fondo de Orientación y Regulación de Precios de Productos Agrarios). Aquest organisme pot disposar de l'alcohol "comprat" per a millorar el mercat intern del vi i afavorir-ne l'exportació. Això és el que teòricament es marcava com a finalitat del decret, amb el qual es pensava millorar el mercat del vi en fer la E.V.O. amb vins de qualitat inferior.

L'OPOSICIÓ DELS VITICULTORS

Des de la sortida del decret han passat quatre collites, i la postura dels pagesos davant la E.V.O. ha anat evolucionant.

A la primera campanya, la 71-72, el decret va agafar força desprevingudes les cooperatives. Concretament a les comarques tarragonines (que són les més afectades), tot i que hi havia gent que s'hi oposava, la E.V.O. es va fer a tot arreu.

A la campanya següent, 72-73, l'actitud va canviar. La pretesa finalitat de la llei, d'afavorir l'exportació, no es veia per enlloc. Al contrari: l'any 73 mateix, les importacions de vins d'Algèria, Tunis, Bulgària, Grècia i Itàlia van augmentar ni més ni menys que en un 448% en relació a l'any anterior ("Triunfo", núm. 631, 2-11-74).

El mercat interior tampoc no va millorar: els fraus de vins fabricats amb sucre i colorants van anar multiplicant-se i fins i tot se'n van arribar a exportar, en perjudici dels vins elaborats correctament.

A més a més, els pagesos hem vist ben clar que la E.V.O. no és altra cosa que un impost més que ens cal pagar a l'Estat, ja que actualment ni tan sols és necessari de fer-la amb vins o subproductes del vi: amb un simple taló per la quantitat corresponent a la diferència dels preus de l'alcohol (preu de mercat i preu de venda al FORPA), el lliurament queda saldat.

Per tots aquests motius, a la campanya 72-73 el 70% de les cooperatives, que suposen d'un 85 a un 90% de la producció de la zona (continuem referint-nos a les comarques tarragonines), es neguen a fer la E.V.O. A aquesta decisió s'hi arribà després d'una discussió al si de les cooperatives de cada un dels pobles, les quals es coordinen per mitjà de la Unió de Cooperatives, que n'aglutina 192.

A la collita 73-74 augmenta el nombre de cooperatives que s'oposen a la E.V.O., i a l'última campanya, la 74-75, ja pràcticament cap no farà la venda al FORPA ni tampoc s'acollirà a l'alternativa d'abonar la diferència en metàl·lic.

Per evitar que al marge del que es decideixi a la Unió hi hagi cooperati-→

ELS VITICULTORS... (continuació)
ves que facin la E.V.O., els diners corresponents al lliurament han estat dipositats en un fons comú. Mentrestant, s'elaboren escrits al ministeri exposant els raonaments de la negativa dels pagesos, i com a única resposta arriba, per a les cooperatives que no han fet la E.V.O. de la campanya 72-73, una multa proporcional a la producció. Concretament, i per posar un exemple, en una cooperativa amb una producció aproximada de 40 a 50 mil càrregues de raïm, la quantia de la sanció és de 800.000 pessetes, que, juntament amb les del 10% de la E.V.O., suposen un deute de 1.600.000 pessetes, corresponent només a la collita 72-73.

Tothom, però, es nega també a pagar la multa, i es torna a escriure al ministeri. La resposta és semblant: quan passa el termini de pagament de la E.V.O. i de la multa, arriba, per a tothom, l'ordre d'embarg, la qual, però, encara no s'ha fet efectiva enlloc.

Les cooperatives, però, es mantenen en la seva posició i no tornen enrera: l'Estat no s'atrevirà a emprar-se contra gairebé la totalitat dels pagesos de les comarques afectades. A l'última reunió de la Unió és elaborat un escrit on es posen com a condicions, entre d'altres, per a fer la E.V.O.:

a) Que el FORPA pagui el 10% a preu de mercat.

b) Que s'interrompin les importacions de vi i d'alcohol.

c) Que es desgravin les exportacions.

A TALL DE CONCLUSIÓ

És ben clar que la llei no afavoreix en res els pagesos, ja que aquests han de vendre el 10% de la collita a un preu molt més baix que el de mercat, i si necessiten alcohol per a millorar vins o fer misteles, l'han de comprar al preu estricte de mercat.

Entre els pagesos, els més perjudicats són els que s'agrupen a les cooperatives, que són la gran majoria, ja que l'estricte control que hi ha sobre d'elles obliga a fer el lliurament del 10% real, cosa que no fan ni els productors privats ni molt menys les empreses privades.

Tot i això, últimament els productors privats (és a dir, els que venen el vi directament i no ho fan mitjançant les cooperatives) han estat declarats, a efectes administratius, com a "indústria", i això els fa estar molt més controlats i, a més, els grava amb una sèrie de càrregues fiscals que fa que aquest tipus de productors per compte propi vagin desapareixent com a tals, absorbits per empreses fortes. I els que no desapareixen, si bé poden declarar menys del que cullen i d'aquesta manera pagar menys impost, es veuen obligats a fer la E.V.O. perquè, com que no estan coordinats com ho estan els de les cooperatives, no poden sostenir cap posició de força.

Finalment, cal veure que els únics beneficiats per la E.V.O. són, per un cantó, les empreses col·laboradores del FORPA (la E.V.O. suposa en total una requisa per valor de 1.200 milions de pessetes l'any), les quals, obtenint més barat l'alcohol, el tornen a vendre a preu de mercat i en cobren tranquil·lament la diferència sense cap mena de despeses d'elaboració.

És curiós notar també com mentre les cooperatives que no han fet la E.V.O. s'han vist fortament sancionades, les indústries productores de vins fraudulents, els propietaris de les quals o formen part de l'oligarquia o hi tenen entretes relacions o són uns feixistes prou coneguts, tornen a funcionar com si res no hagués passat... Però aquest tema és molt llarg i sucós, i caldria fer-ne objecte d'un altre article. ■

G.P.

SOBRE LES COL·LABORACIONS SIGNADES A L'"ARA"

Volem advertir als nostres lectors que aquelles col·laboracions a la revista que, per les seves característiques especials o bé pel seu caràcter de cròniques o comentaris referents a fronts de lluita molt localitzats, tracten matèries que no són necessàriament conegudes per la totalitat del nostre partit, apareixeran signades, com a indicatiu que són els seus autors i no el conjunt del partit els qui es fan responsables del seu contingut.

Comissió de Publicacions de F.N.C.

LA LLUITA DE L'ESCOLA DE MAGISTERI DE SANT CUGAT

«NO VOLEM DEIXAR DE SER EL QUE SOM I LLUITAREM PER ACONSEGUIR EL QUE VOLEM SER»

Els dos anys llargs de vida que té l'Escola Universitària de Formació de Professorat d'E.G.B., de Sant Cugat, han estat presidits per una lluita constant per mantenir la seva personalitat i aconseguir una autonomia real.

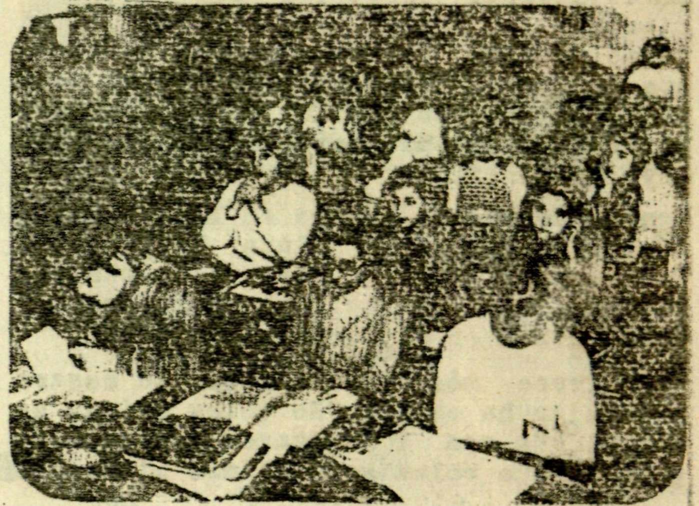
Professors i alumnes de l'Escola som conscients de la importància que té l'educació dels infants i dels adolescents en qualsevol canvi o revolució social. És també per això que l'estament educatiu ha estat un dels més sotmesos a repressió i a control des de l'adveniment del franquisme.

Segons la declaració de l'Assemblea conjunta de professors i alumnes, l'Escola preconitza, i posa a la pràctica, una línia pedagògica diferent de la tradicional i que té per base una formació científica, arrelada a la realitat del país i amb una gestió interna autènticament democràtica.

Fins ara professors i alumnes hem participat al claustre, a la direcció, a l'elaboració de programes, etc., i hem tingut l'Assemblea com a òrgan representatiu màxim. La majoria de les classes són impartides en català, i a la majoria, també, s'enfoquen els temes a partir de la nostra realitat.

Però aquestes realitzacions i aquestes aspiracions han quedat amenaçades de mort per un "decreto-ley" que, de cop i volta i sense consultar ni avisar prèviament els afectats, ens ha plogut des d'un despatx oficial del ministeri de Madrid.

Aquest "decreto-ley", publicat al "Boletín Oficial del Estado" durant les últimes vacances de Nadal, convoca un concurs de trasllat de les places vacants, a l'Estat espanyol, dels cossos

de catedràtics d'escoles Normals i dels adjunts corresponents.

A la nostra Escola entren a concurs onze càtedres i onze places d'adjunt, ocupades actualment per professors interins, capdavanters de l'esperit de l'Escola. Per les característiques dels professors actuals i per les condicions del concurs de trasllat, resulta que cap dels professors que ara tenim no pot ocupar plaça a l'Escola. Per tant, el total de vint-i-dues places que entren a concurs hauran de ser cobertes per professors vinguts de fora.

Durant tot el mes de gener ens h atipat de fer passos "legals" p aconseguir que la nostra Escola no en tri al concurs, basant-nos en el fe que, des de la seva fundació, pertany la Universitat Autònoma de Barcelona, i per tant, no és una Normal, sinó una Escola universitària. Com era d'esperar, no hem aconseguit res.

Cansats que no ens escoltessin, el dia 6 de febrer, en una assemblea, vam decidir començar una vaga activa que s'acabaria amb el boicot total a →

MAGISTERI DE SANT CUGAT
(continuació)

les classes si finalment es produïa la invasió de nous professors, o amb la "normalitat" si el ministeri acceptava el nostre recurs "legal" contra la inclusió de les places de l'Escola al concurs. Som a últims de febrer i encara no hem obtingut cap resposta. Únicament el Dr. Gandia, rector de la Universitat Autònoma, ens ha dit que "ell no podia fer-hi res més"; caldria saber si realment ha fet alguna cosa.

Tot plegat ens fa veure, inequívocament, que el problema és eminentment polític. Per aconseguir una veritable autonomia universitària i una qualitat real en el camp educatiu, el primer que cal que es doni és la desaparició del règim que ara ho fa impossible.

El problema és global. Les petites evolucions parcials, demanen molt d'esforç, i encara que es doni algun avenç, sempre serà en terreny fals, ja que qualsevol "decreto-ley" dictat des de Madrid et pot anul·lar en un sol dia el treball que ha costat mesos i potser anys de realitzar.

Fóra xocant de creure en la possibilitat d'autonomia d'una Universitat "Autònoma", dins el marc d'un sistema polític que no vol ni sentir parlar d'autonomia en el terreny polític.

La frase més popular de la nostra lluita ha estat: "No volem deixar de ser el que som i lluitarem per aconseguir el que volem ser". Ni més ni menys. ■

SÀHARA, ELS

A punt de liquidar-se el colonialisme portuguès a Angola i a Moçambic, les colònies de l'Estat espanyol són les últimes que queden a l'Àfrica.

Pel que fa al Sàhara, al moment actual són confuses les informacions que tenim sobre els moviments que reivindiquen la independència d'aquell territori. El FPOLISARIO (Front Popular d'Alliberament de Saguiet el Hamra i del Riu d'Or), també anomenat simplement FLP, sembla que és l'organitzador de guerrilles contra les forces espanyoles d'ocupació que últimament han portat a terme sabotatges a les instal·lacions dels Fosfats de Bu Craa i al port d'El Aaiun. Aquesta organització, uns la suposen sota la protecció directa del govern de Líbia, i d'altres la creuen tutelada per Algèria.

Un altre moviment és l'anomenat MOREHOB (Moviment de Resistència als Homes Blancs), al qual se li atribueix inspiració algeriana i que no sembla haver tingut gaire activitat.

El que és prou sabut i ben evident és que la independència del Sàhara actualment sota el domini espanyol, està amenaçada per moltes bandes. En primer lloc, és clar, per l'Estat espanyol mateix, el qual, malgrat les promeses que va fer a l'Assemblea General de les Nacions Unides, retarda tant com pot l'inici del procés d'autodeterminació del poble saharauí i pretén organitzar una aparença d'independència amb el territori controlat pels "notables", que són una mena de senyors feudals domesticats i a sou del govern de Madrid. Això permetria a l'imperialisme espanyol de continuar explotant els fosfats de Bu Craa, la riquesa pesquera, etc.

D'altra banda, i davant les intencions anexionistes dels Estats veïns (Algèria, Mauritània i, sobretot, el Marroc), és evident que l'única solució acceptable és l'autèntica autodeterminació del poble del Sàhara, sense interferències →

CEUTA, MELILLA: GRINYOLS DE LA «GRANDEZA»

de cap mena. Aquesta solució sembla que cada dia té més possibilitats d'èxit, gràcies al creixement d'una massa proletària conscient, apareguda amb el procés d'industrialització dels fosfats i amb l'expansió del port d'El Aaiun.

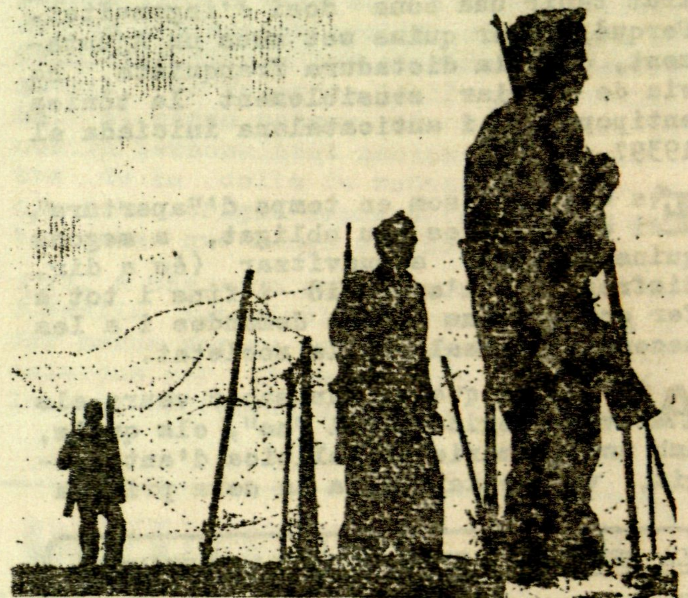
Una altra qüestió plantejada en territoris africans de domini espanyol és la reclamació, per part del Marroc, de les ciutats de Ceuta i Melilla, de les Illes Chafarinas i dels Rocs de Vélez de la Gomera i d'Alhucemas.

Els Rocs i les Illes Chafarinas són simples bases militars, que pràcticament no tenen població civil. Per tant, es tracta de la devolució pura i simple al Marroc. El cas de Ceuta i Melilla, però, resulta més complicat: són ciutats situades geogràficament en territori marroquí i amb una població d'origen europeu que s'hi va establir ja fa segles. En definitiva, és una situació equivalent a la de Gibraltar.

En una situació d'aquest tipus, la liquidació d'aquests vestigis colonials hauria de passar per una etapa durant la qual aquests petits territoris tinguessin un estatut especial que garantís els drets de la població d'origen europeu, tot incorporant els territoris a la sobirania de l'Estat nord-africà dins el marc geogràfic del qual estan situats, és a dir, el Marroc. Actualment, però, aquesta solució es fa molt difícil, pel fet que els règims imperants als Estats en litigi, l'espanyol i el marroquí, no són democràtics sinó dictatorials i fortament unitaristes.

Un fet important que ens interessa remarcar aquí, tant pel que fa als territoris espanyols del Nord d'Àfrica com respecte al Sàhara, és que el domini colonial a què estan sotmeses prové del mateix Estat imperialista que ocupa els Països Catalans. És per això que tota reivindicació que vagi encaminada a la liquidació d'aquests vestigis colonials contribueix a afeblir la imatge unitarista de l'Estat que és el nostre opressor i enemic.

La liquidació d'aquestes colònies afegirà un element més a la crisi de l'Estat espanyol com a estructura que han presentat i presenten com a mítica

"Servir a l'Àfrica", una pesadilla endèmica a l'Estat espanyol, una seqüela de morts i de sofriments inútils.

i indesmembrable. La pèrdua del que a nivell oficial és considerat com a part absolutament integrant del territori d'"España" (cal recordar que el Sàhara és una "provincia" i que Ceuta i Melilla són "plazas" adscrites administrativament a "províncies" andaluses), constituirà un cop greu al xovinisme espanyol i a la "Sagrada Unidad de la Patria", i en resultarà perjudicada la imatge de la "grandeza" que durant tant de temps ens ha servit la ideologia oficial. I finalment, no cal dir que també serà la fi del substanciós negoci que l'explotació dels recursos del Sàhara constitueix per a la burgesia monopolista, a costa del poble natiu i en detriment de l'acumulació de riquesa pròpia al territori.■

EL «NO»

COMENTARIS MARGINALS AL NOU TISTA" DEL CAP I CASAL

No se'n podia esperar res més, d'un Ajuntament feixista. Els qui se n'han sorprès (i que ens perdonin), han demostrat tenir una bona dosi d'ingenuïtat. Perquè, ¿per quins set sous un Ajuntament, dins la dictadura franquista, havia de variar sensiblement la tònica antipopular i anticatalana iniciada el 1939?

És clar que som en temps d'"apertura", i el règim es veu obligat, a segons quins nivells, a suavitzar (és a dir, disfressar) l'opressió i fins i tot a fer concessions a les demandes i a les necessitats reals de la societat.

Això és el que no van saber veure els divuit regidors del "no", els quals, amb una primarietat política d'antologia, van deixar pas a la seva primera reacció visceral: No a la llengua catalana, no a la cultura catalana. Així creien manifestar la seva canina fidelitat a l'amo, i així molts d'ells ho van explicitar amb afirmacions barroeres i inqualificables.

El que van fer, però, va ser una pífia com una casa. L'endemà, l'amo més immediat, el governador Martín Villa, es va posar com un gall de panses en contra dels divuit orelluts que, demostrant que no havien entès l'essència de la maniobra "aperturista", retrataven, un cop més, la dictadura en la seva veritable naturalesa.

Evidentment es tracta d'una ficada de pota. Una ficada de pota que manifesta la ruqueria i la falta absoluta de talla política -ni tan sols de talla política feixista- d'uns regidors que no són altra cosa que una colla de gàngsters que es fiquen a l'Ajuntament per defensar i afavorir els seus interessos particulars, els seus negocis bruts, en un poti-poti indescriptible de manipulacions i maniobres a costa dels interessos de la ciutat.

Els qui van votar "sí" van tenir més vista, van saber interpretar amb més finor de coll quines són les conveniències actuals dels seus amos, i van quedar com uns senyors. Uns senyors, però, ben galdosos, als quals no els fa cap escrúpol d'asseure's a la taula del podrimener municipal, ni de contribuir a la pervivència del règim participant en una posició de poder dintre l'estructura del sistema feixista.

L'alcalde Masó, alarmat per una patinada que a la curta o a la llarga el podria col·locar fora de joc (la imatge de Don Luis de Galinsoga es fa aquí inevitablement present), ha cuitat, per televisió i tot, i sense estalviar-se de vessar un parell de llagrimetes, a definir-se i a fer bons propòsits, i ara es

LA REPRESENTATIVITAT DE L'AJUNTAMENT

Estudi comparatiu de l'activitat dels Plens municipals barcelonins, entre els anys 1932 i 1970.

	1932	1970
Nombre de Plens	45	5
Total h. durada Plens	175,2	13,1
Medalles concedides	1	36
Propostes presentades pels regidors	450	14
Dies de diferència entre la celebració del Ple i la seva publicació a la Gaseta Municipal:		
màxima diferència	5	98
mínima diferència	3	65

El contingut d'aquest quadre resulta encara més eloqüent si considerem la quantitat enorme de problemes que té plantejats el Municipi actual en comparació al de l'any 1932.

(Font: Revista CAU, set/oct 73, p.84)

DELS REGIDORS

EPISODI DEL "RETAULE DEL FLAU-

"Quina colla de burros!"
(Dels diaris.)

disposa, pel que sembla, a aplicar un improvisat cataplasma per salvar el mal pas.

No ens sap gens de greu el que ha passat. Desgraciada de la nostra llengua si s'hagués de refiar de les escorrialles que li puguin donar els jerarques del feixisme en el seu desesperat intent de supervivència que és la política "aperturista".

El guany, en canvi, ha estat sensible: per més tapadores i per més pegats que hi posin, ha quedat ben clar, sense marge possible per a cap mena de confusionisme, quina mena de genteta són els factòtums de la Casa Gran.

També s'ha vist una altra cosa: el clam unànime de la ciutat, des de la premsa fins a tota mena d'associacions, des de les concentracions esportives de Canaletes fins a les converses de perruqueria, en favor de la llengua catalana, el signe potser més visible de la nostra personalitat nacional, i en contra de la colla de renegats feixistes que s'han erigit representants de la ciutat sense que ningú els ho demanés.

Si, a més, com sembla que passarà, la màfia municipal es veu obligada a fer marxa enrera i a esquitxar quatre calerons per l'ensenyament del català, la cosa certament haurà sortit rodona. ■

ELS DIVUIT DEL "NO"

Per a qui els vulgui donar les gràcies d'alguna de les mil maneres amb què es pot manifestar un agraïment profund i sincer, transcrivim a continuació, amb adreces i telèfons, la llista de la flor i nata de la pàrria municipal barcelonina:

- Joan Abellan Hernández
  Rosselló 152, 4t. 3a
  Tel. 254 1398
- Joan Cabañero Alarcon
  Còrsega 474, 4t.
  Tel. 257 2679
- Jesús Calvo Martínez
  Praga 11, 4t. 1a
  Tel. 235 0786
- Josep Canalda Vilache
  Av. Infanta Carlota 117
  Tel. 230 0882
- Antoni Cañellas Sidós
  Sant Gervasi 20, 1r. 1a
  Tel. 247 4068
- Mercè Carbó Colomer
  Lincoln 29, 1r. 1a
  Tel. 218 1257/239 0200
- Vicenç Costa Ugeda
  Av. Roma 139, 5è. 1a
  Tel. 253 7912
- Josep Mª Dot Bosch
  Diagonal 676, 3r. 2a
  Tel. 203 1659
- Vicenç Febrer Solsona
  Trav. de les Corts 235
  Tel. 250 9827
- Rafael de Ferrater
  Marià Cubí, 10
  Tel. 217 5633
- Marià Ganduxer Relats
  Passeig Bonanova 88
  Tel. 203 8781
- Josep Güell Ramon
  Doctor Roux 59-61
  Tel. 203 6044
- Pere Llorens Lorente
  París 63, 1r. 2a
  Tel. 230 2843
- Rafael Lujan López
  Sardenya 441, entrl.2a
  Tel. 219 3682
- Rogeli Mir Martí
  Muntaner 121, 1r. 2a
  Tel. 253 7554
- Pere Salvat Virgili
  Aribau 211, 5è. 1a
  Tel. 217 2556
- Josep Mª Tormo Magrans
  Doctor Roux 103, àtic
  Tel. 203 5084
- Ramon Torres Muñoz
  València 141, 4t.
  Tel. 253 0239/329 5699

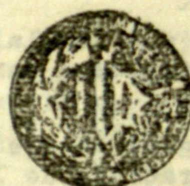
BIBLIOGRAFIA

UNA OBRA IMPORTANT:

EL LLIBRE DEL DR. GONZALEZ CASANOVA

FEDERALISME I AUTONOMIA A CATALUNYA (1868-1938)

J. A. González Casanova

curial
documents de cultura

Es tracta d'un recull de documents i de textos sortits de Catalunya o de les esferes del poder de l'Estat espanyol, i referents a projectes o realitzacions de federació o d'autonomia del Principat de Catalunya dins l'Estat espanyol, en el període comprès entre 1868 i 1938. No inclou, doncs, els projectes basats en la independència, excepte el "Projecte de Constitució Provisional de la República Catalana", del 1928, inspirat per Macià. En canvi, hi ha tots els textos relacionats amb la Mancomunitat, l'Estatut de Núria, l'Estatut del 1932, la Generalitat, etc.

Tan importants com el recull de textos, que constitueix la segona meitat del llibre, són l'estudi històric i el comentari polític i jurídic dels textes, que ocupen les primeres 415 pàgines. Dintre aquesta part, és especialment interessant l'estudi del període 1931-1938, amb el detall de la gestació de la Generalitat i de l'Estatut d'autonomia, de la Generalitat durant la guerra, i altres temes importants.

També cal destacar que l'estudi dels períodes 1868-1873 i 1874-1930 apareix clarament que l'origen dels moviments reivindicatius de les llibertats catalanes està situat en les forces polítiques d'esquerra, a través de les aspiracions federals del republicanisme i de l'obrerisme del segle XIX. En aquest aspecte l'estudi de González Casanova constitueix una nova aportació en la línia de les precisions objectives que van desfent el mite (utilitzat unes vegades per la dreta catalana i altres vegades per grups suposadament "internacionalistes", tant catalans com espanyols) que ha identificat les reivindicacions nacionals catalanes amb la burgesia.

En aquest sentit, fa pocs anys ja es va publicar un llibret de Fèlix Cucurull, "Orígens i evolució del federalisme català", que deixava constància de les lluites i de les idees dels federalistes catalans, i que va contribuir a clarificar aquest punt. Més recentment podem esmentar les aportacions de Josep Termes, Rafael Ribó i d'altres. Pel que fa al període 1931-1938, el llibre de González Casanova estudia minuciosament la correlació entre les reivindicacions socials del proletariat i les de les llibertats nacionals de Catalunya.

És interessant d'esmentar que com a Apèndixs figuren al volum l'"Avantprojecte d'estatut d'autonomia de la regió valenciana" (1931), l'"Avantprojecte d'estatut de les Illes Balears" (1931), el "Projecte d'estatut d'autonomia de Mallorca i Eivissa" i els textos dels estatuts de Galícia i d'Euskadi.

La brevetat obligada d'una ressenya bibliogràfica ens impedeix d'estendre'ns en comentaris més amplis, però en resum ens cal dir que el llibre que comentem, si bé aparentment i des d'uns certs nivells pot semblar àrid, conté una quantitat tan gran d'informació fins ara dispersa i difícil de localitzar, que la seva lectura, o la seva referència com a obra de consulta, es fa indispensable per a tenir una visió històrica, política i jurídica mínimament completa del nostre passat més recent.

EL «NO» DELS REGIDORS

COMENTARIS MARGINALS AL NOU EPISODI DEL "RETAULE DEL FLAUTISTA" DEL CAP I CASAL

"Quina colla de burros!"
(Dels diaris.)

No se'n podia esperar res més, d'un Ajuntament feixista. Els qui se n'han sorprès (i que ens perdonin), han demostrat tenir una bona dosi d'ingenuïtat. Perquè, ¿per quins set sous un Ajuntament, dins la dictadura franquista, havia de variar sensiblement la tònica antipopular i anticatalana iniciada el 1939?

És clar que som en temps d'"apertura", i el règim es veu obligat, a segons quins nivells, a suavitzar (és a dir, disfressar) l'opressió i fins i tot a fer concessions a les demandes i a les necessitats reals de la societat.

Això és el que no van saber veure els divuit regidors del "no", els quals, amb una primarietat política d'antologia, van deixar pas a la seva primera reacció visceral: No a la llengua catalana, no a la cultura catalana. Així creien manifestar la seva canina fidelitat a l'amo, i així molts d'ells ho van explicitar amb afirmacions barroeres i inqualificables.

El que van fer, però, va ser una pífia com una casa. L'endemà, l'amo més immediat, el governador Martín Villa, es va posar com un gall de panses en contra dels divuit orelluts que, demostrant que no havien entès l'essència de la maniobra "aperturista", retrataven, un cop més, la dictadura en la seva veritable naturalesa.

Evidentment es tracta d'una ficada de pota. Una ficada de pota que manifesta la ruqueria i la falta absoluta de talla política -ni tan sols de talla política feixista- d'uns regidors que

→

LA REPRESENTATIVITAT DE L'AJUNTAMENT

Estudi comparatiu de l'activitat dels Plens municipals barcelonins, entre els anys 1932 i 1970.

	1932	1970
Nombre de Plens	45	5
Total h. durada Plens	175,2	13,1
Medalles concedides	1	36
Propostes presentades pels regidors	450	14
Dies de diferència entre la celebració del Ple i la seva publicació a la Gaseta Municipal:		
màxima diferència	5	98
mínima diferència	3	65

El contingut d'aquest quadre resulta encara més eloqüent si considerem la quantitat enorme de problemes que té plantejats el Municipi actual en comparació al de l'any 1932.

(Font: Revista CAU, set/oct 73, p.84)

no són altra cosa que una colla de gàngsters que es fiquen a l'Ajuntament per defensar i afavorir els seus interessos particulars, els seus negocis bruts, en un poti-poti indescriptible de manipulacions i maniobres a costa dels interessos de la ciutat.

Els qui van votar "sí" van tenir més vista, van saber interpretar amb més finor de coll quines són les conveniències actuals dels seus amos, i van quedar com uns senyors. Uns senyors, però, ben galdosos, als quals no els fa cap escrúpol d'asseure's a la taula del podrimener municipal, ni de contribuir a la pervivència del règim participant en una posició de poder dintre l'estructura del sistema feixista.

L'alcalde Masó, alarmat per una patinada que a la curta o a la llarga el podria col·locar fora de joc (la imatge de Don Luis de Galinsoga es fa aquí inevitablement present), ha cuitat, per televisió i tot, i sense estalviar-se de vessar un parell de llagrimetes, a definir-se i a fer bons propòsits, i ara es disposa, pel que sembla, a aplicar un improvisat cataplasma per salvar el mal pas.

No ens sap gens de greu el que ha passat. Desgraciada de la nostra llengua si s'hagués de refiar de les escorrialles que li puguin donar els jerarques del feixisme en el seu desesperat intent de supervivència que és la política "aperturista".

El guany, en canvi, ha estat sensible: per més tapadores i per més pegats que hi posin, ha quedat ben clar, sense marge possible per a cap mena de confusionisme, quina mena de genteta són els factòtums de la Casa Gran.

També s'ha vist una altra cosa: el clam unànime de la ciutat, des de la premsa fins a tota mena d'associacions, des de les concentracions esportives de Canaletes fins a les converses de perruqueria, en favor de la llengua catalana, el signe potser més visible de la nostra personalitat nacional, i en contra de la colla de renegats feixistes que s'han erigit representants de la ciutat sense que ningú els ho demanés.

Si, a més, com sembla que passarà, la màfia municipal es veu obligada a fer marxa enrera i a esquitxar quatre calerons per l'ensenyament del català, la cosa certament haurà sortit rodona.

ELS DIVUIT DEL "NO"

Per a qui els vulgui donar les gràcies d'alguna de les mil maneres amb què es pot manifestar un agraïment profund i sincer, transcrivim a continuació, amb adreces i telèfons, la llista de la flor i nata de la púrria municipal barcelonina:

- Joan Abellan Hernàndez
  Rosselló 152, 4t. 3a
  Tel. 254 1398
- Joan Cabañero Alarcon
  Còrsega 474, 4t.
  Tel. 257 2679
- Jesús Calvo Martínez
  Praga 11, 4t. 1a
  Tel. 235 0786
- Josep Canalda Vilache
  Av. Infanta Carlota 117
  Tel. 230 0882
- Antoni Cañellas Sidós
  Sant Gervasi 20, 1r. 1a
  Tel. 247 4068
- Mercè Carbó Colomer
  Lincoln 29, 1r. 1a
  Tel. 218 1257/239 0200
- Vicenç Costa Ugeda
  Av. Roma 139, 5è. 1a
  Tel. 253 7912
- Josep Mª Dot Bosch
  Diagonal 676, 3r. 2a
  Tel. 203 1659
- Vicenç Febrer Solsona
  Trav. de les Corts 235
  Tel. 250 9827
- Rafael de Ferrater
  Marià Cubí, 10
  Tel. 217 5633
- Marià Ganduxer Relats
  Passeig Bonanova 88
  Tel. 203 8781
- Josep Güell Ramon
  Doctor Roux 59-61
  Tel. 203 6044
- Pere Llorens Lorente
  París 63, 1r. 2a
  Tel. 230 2843
- Rafael Lujan López
  Sardenya 441, entrl.2a
  Tel. 219 3682
- Rogeli Mir Martí
  Muntaner 121, 1r. 2a
  Tel. 253 7554
- Pere Salvat Virgili
  Aribau 211, 5è. 1a
  Tel. 217 2556
- Josep Mª Tormo Magrans
  Doctor Roux 103, àtic
  Tel. 203 5084
- Ramon Torres Muñoz
  València 141, 4t.
  Tel. 253 0239/329 5699

(Separata de l'"Ara", òrgan central de FRONT NACIONAL DE CATALUNYA, núm. de març 1975, pàgs. 12-13.)